

Въпросътъ за старитѣ заселища край Сливенъ и тѣхното разсипване отъ врѣме турското тукъ идване е свързано съ въпроса за сѣдбата на тѣхнитѣ сръдновековни заселници. Загатна се, че стариятъ Сливенъ като разсипанъ, жителитѣ му, до колкото сж могли да се спасятъ, се разпиляватъ повече къмъ планинскитѣ кѣтове, изъ Сливенския балканъ, къмъ Беброво и даже западно, все по Старопланинскитѣ тѣснини. Обратно движение е станало малко покъсно, когато Сливенъ отъ просто Енидже-Карие си се въздига наново въ градъ и процвѣтнява економически, тъй както го заварватъ Х. Калфа, Мухамедъ IV и Селимъ Герей. Слѣдитѣ отъ тия движения ще се намѣрятъ въ общността на сливенското нарѣчие съ това на Беброво и балканскитѣ заселища между Сливенъ и Котелъ, за да не подчертаваме още тукъ сходността, съ малки изключения, на сливенския диалектъ съ търновския, която сходность говори за общуването и единението на тия два края, особно отъ врѣме създаването на второто българско царство. За разпиляване на сливенското население къмъ централна Сръдня Гора и съответнитѣ ней балкански склонове, загатва Спиридонъ: „... народ простій — жени и дѣтѣй, криющася между горами, събравшихъ ся отъ разныхъ градовъ и селахъ, ... тако же и Сливенъ“. Тукъ подобно и за другитѣ изреждани отъ Спиридоновъ мѣста, трѣба да се разбира „Сливенъ и села его“. Часть отъ жителитѣ на Сливенъ и селата му ще сж били заробени или прѣселени насилно, както това е ставало съ всѣко заселище, дѣто е стѣпвалъ заво-

---

дище, седемъ на брой, послѣ село Градница, Граднишки Колиби, Градежници и т. н. За Мънастирище, имена на села Мънастирище (орѣховско, софийско), и послѣ села: Мънастирица, Мънастирска, Мънастирски, Мънастиръ, Мънастиря, Голѣмъ и Малкъ Мънастиръ и т. н.

Като още единъ примѣръ въ свѣзка съ понятията селище, градище, мънастирище турското юртъ, юртя. До Сливенъ има двѣ мѣстности подъ това име: едно за разсипаното старо заселище на изтокъ отъ Сливенъ между Кушъ-Бунаръ и с. Сотиря, и второ, за старото мѣсто на селото Калояново или сръдновековното Авла. ср. с. Юртя въ казанлъшко, Юртлю махалеси въ еленско, Юртчи и въ х. елеско и ново-загорско. Развалинитѣ на изчезлитѣ сливенски села: Матей, Тавазлий, Гергювицъ, Гючмя и т. н. т. сжщо сж се наричали Юртъ, Юртлукъ.